

Arrest

nr. 138 939 van 20 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn van Oekraïense origine, afkomstig uit regio Zhitomir, Oekraïne.

In 1999 was u getuige van een schietpartij waarbij twee personen om het leven kwamen.

Enige tijd later werd één van uw burens, die ook aanwezig was op het moment van de schietpartij, vermoord.

Omdat u eveneens represailles vreesde, besloot u naar Tsjechië te verhuizen.

U vroeg er asiel aan maar zette de procedure stop in 2003 omdat u vermoedde dat u geen gevaar meer liep, en keerde terug naar Oekraïne.

Niet lang na uw terugkeer werd u aangevallen door etnische Russen, die verwezen naar de gebeurtenissen in 1999.

U vertrok achtereenvolgens naar Rusland, Polen en Tsjechië. In 2010 keerde u terug naar Oekraïne. Nadat u er was aangevallen door Kaukasiërs, vertrok u opnieuw, ditmaal naar België.

Op 29 juni 2010 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België.

Het Commissariaat-generaal nam inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 16 oktober 2013.

Deze beslissing werd op 25 april 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 6 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Het Commissariaat-generaal nam uw aanvraag in overweging op 1 juli 2014.

Bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne vreest u om het leven te komen omdat er een oorlog aan de gang is in het land.

U vreest opgeroepen te worden door het Oekraïense leger en verplicht te worden om deel te nemen aan de strijd. Niet enkel vreest u hierbij gedood te worden, u wilt evenmin zelf andere mensen doden. Daarnaast vreest u ook gedood te worden door de mensen voor wie u destijds naar België gevlucht was.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u een kopie van uw rijbewijs neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op twee motieven, met name uw weigering om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne – ingegeven door uw angst om gedood te worden en het feit dat u geen andere mensen wilt doden (CGVS II d.d.26/08/2014, p.6, 8) – en uw vrees voor uw leven omwille van de problemen waarvoor u in 1999 (naar Tsjechië) en 2010 (naar België) bent gevlucht en die u reeds hebt aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS II, p.17).

In zoverre dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet – u vreest bij een eventuele terugkeer voor uw leven omdat u getuige was van een schietpartij – dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 16 oktober 2013 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Zo werd er vastgesteld dat uw verklaringen op belangrijke punten onaannemelijk vaag waren; dat u hierbij blijk gaf van een fundamenteel gebrek aan interesse in de actualiteit en evolutie van de aangehaalde problemen; dat u inconsistente verklaringen had afgelegd aangaande uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België; en dat u steeds opnieuw verbleef bij uw ouders na de verschillende vermeende aanvallen, terwijl uw belagers u daar gemakkelijk zouden kunnen vinden.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 25 april 2014.

U ging hertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag enerzijds volhardt in het vluchtrelaas en asielmotieven die eerder als niet geloofwaardig werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de conclusie dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo kon u geen enkel element aanvoeren waaruit kan blijken dat de personen die u destijds in Oekraïne geïdende zouden hebben, nog steeds naar u op zoek zijn.

Gevraagd of er aanwijzingen in deze zin waren, stelde u enkel dat u het niet weet. U stelde eveneens dat u absoluut niet kan weten of uw oude problemen nog actueel zijn. (CGVS II, p.17)

Dergelijke verklaringen zijn geenszins van die aard dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat u uiteengezet hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag, herstellen.

Ten tweede riep u het gewapend conflict in Oekraïne in als asielmotief.

Ook hier dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer, stelde u dat u niet wil vechten, geen mensen wilt doden en niet gedood wilt worden. (CGVS, p.8)

Wat betreft het feit dat u geen mensen wilt doden, gaf u als achterliggende reden dat u geen ander mens kan vermoorden en dat u geen militair bent. (CGVS, p.8)

U verklaarde later eveneens dat het tegen uw geloof is; dat u zo opgevoed bent dat oorlog "iets abnormaals" is voor u; en u niet van vechten houdt. (CGVS, p.12)

U gaf daarnaast aan dat de oorlog "niet volgens de wet verloopt".

Gevraagd om dit te verduidelijken, stelde u dat gewapende mannen huizen van burgers binnenstappen, burgers bestelen en mensen vermoorden.

Dit vindt volgens u plaats in Oekraïne maar u kon niet zeggen waar, noch kon u met enige zekerheid zeggen wie de gewapende mannen waren waarover u sprak, al dacht u dat het "mensen van Rusland" waren. (CGVS, p.13)

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat uw weigering om in ingezet te worden in een gewapend conflict in Oekraïne is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling, of voor een inzet in een door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag veroordeelde militaire actie of die in strijd is met internationaal aanvaarde mensenrechten – u gaf immers nergens aan dat u zou moeten strijden aan de zijde van de door u aangehaalde gewapende mannen die o.a. burgers vermoorden – maar dat u zich eerder beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer van en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of het gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld.

Gevraagd of u het terecht vindt dat Oekraïne zijn territorium verdedigt, antwoordde u bevestigend en stelde dat hiervoor het leger dient.

Hierop gevraagd of u dan wel zou ingaan op een oproep tot mobilisatie in het kader van de verdediging van het land, antwoordde u in eerste instantie ontwijkend.

Toen u de vraag een tweede keer gesteld werd, antwoordde u dat u het gewoon niet wilt, dat u er bang voor bent, dat u niet weet wie tegen wie strijdt en dat u niet weet "wat het leger van tegenwoordig inhoudt". (CGVS, p.9)

Het is hoogst opmerkelijk te noemen dat u bij uw antwoord op deze cruciale vraag geen enkele melding maakte van het feit dat u geen mensen kan doden of van uw vermeende afkeer van wapens.

Indien uw weigering om deel te nemen aan het conflict in uw land werkelijk ingegeven zou zijn door diepgewortelde gewetensbezwaren, mag verwacht worden dat u hiervan enige melding zou maken wanneer u gevraagd wordt of u gevolg zou geven aan een eventuele oproeping.

Deze vaststelling vormt een eerste, ernstige tegenindicatie voor uw vermeende gewetensbezwaren.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw opvattingen over het inzetten van het leger bij de verdediging van het land en over mobilisatie uiterst beperkt zijn.

Toen u gevraagd werd naar uw mening over beide zaken, antwoordde u telkens dat u er geen idee van had. (CGVS, p.13)

Toen u later gevraagd werd of de regering in Kiev volgens u het recht heeft om wapens in te zetten om een opdeling van Oekraïne – dat volgens u het doel was van de hoger vermelde gewapende mannen (CGVS, p.13) – bleek eveneens dat u hierover geen mening had.

U voegde er nog aan toe dat u geen notie hebt van de politiek. (CGVS, p.14)

Uw verklaringen over dit laatste zijn bovendien weinig consistent.

Toen u gevraagd werd of een land in het algemeen het recht heeft om wapens te gebruiken om te vermijden dat het wordt opgedeeld, antwoordde u dan weer dat dit niet kan (CGVS, p.14).

Beide antwoorden zijn bezwaarlijk met elkaar te rijmen.

Voorts antwoordde u, gevraagd of u kunt begrijpen dat mensen die door mobilisatie ingelijfd zijn bij het leger en bij oorlogsacties andere mensen doden, zeer vaag dat u met zoiets nog nooit in aanraking bent gekomen en dat het "raar" is voor u.

Dit is eveneens weinig overtuigend te noemen indien u werkelijk gewetensbezwaren zou hebben.

Indien u werkelijk dergelijke bezwaren zou hebben, mag verwacht worden dat u over het oproepen van reservisten, burgers die niet vrijwillig dienen in een beroepsleger en slechts bij uitzonderlijke situaties worden opgeroepen, een zekere visie zouden hebben, te meer daar u zelf vreest te worden opgeroepen.

Ook aangaande de huidige mobilisatie in Oekraïne, dewelke volgens u wettelijk is (CGVS, p.11), waren uw verklaringen geenszins overtuigend.

Aanvankelijk sprak u enkel over mensen die vrijwillig naar het leger gaan.

Gevraagd of er ook mensen ingaan op de oproeping door het leger (in het kader van de mobilisatie) omdat zij dit zien als hun plicht, stelde u niet te weten of er dergelijke mensen zijn in Oekraïne omdat u geen contacten hebt in Oekraïne. (CGVS, p.15)

Dit kan geenszins overtuigen, aangezien u zelf aangaf de situatie in Oekraïne te volgen (CGVS, p.7). Gevraagd of mensen bij een mobilisatie verplicht zijn om in te gaan op een oproeping, antwoordde u afwijkend en stelde dat een mens altijd de keuze moet hebben. (CGVS, p.15)

Ook op de vraag of het naar uw mening een plicht is van elke burger om zijn land te helpen verdedigen, stelde u louter dat u dit niet weet.

U voegde hier aan toe dat u zelf niet wil strijden, hetgeen voorbij gaat aan de vraag wat uw mening is over de eventuele plicht van een burger ten aanzien van zijn land is. (CGVS, p.16)

Ten slotte waren ook uw verklaringen aangaande de bestraffing van het niet ingaan op een oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie zeer vaag.

Gevraagd naar deze straf, stelde u dat u riskeerde vermoord te worden of een gevangenisstraf te krijgen.

Gevraagd door wie u vermoord zou worden, stelde u dit niet te weten.

Direct erna zei u dat dit door mensen met maskers en zonder "kenmerken" zou gebeuren.

Gevraagd in wiens opdracht dit dan zou zijn, stelde u dan weer dat het niet in opdracht van iemand was en voegde er in zeer algemene, vage termen aan toe dat het oorlog is. (CGVS, p.16)

U wist voorts niet of de doodstraf voor desertie of dienstweigering bestond in Oekraïne. (CGVS, p.17)

Toen u gevraagd werd welke gevangenisstraf u eventueel zou krijgen, diende u het antwoord schuldig te blijven. U stelde louter dat "ze doen wat ze willen".

Toen u daarop gevraagd werd of dergelijke straffen niet wettelijk bepaald waren, moest u wederom het antwoord schuldig blijven.

De bovenstaande vaststellingen, die betrekking hebben op uw kennis van en mening over elementaire zaken aangaande de huidige situatie in Oekraïne en de inzet van Oekraïense troepen in het conflict, vormen een verdere tegenindicatie voor het bestaan in uw hoofde van diepgewortelde gewetensbezwaren. Indien dergelijke gewetensproblemen werkelijk zouden bestaan, mag verwacht worden dat u een zekere kennis van en visie op deze elementen zou hebben.

Dit laatste maakt u evenwel geenszins aannemelijk.

Verder dient vastgesteld te worden dat ook uw kennis over het conflict in Oekraïne uiterst beperkt is.

Zo kon u niet zeggen waar in Oekraïne er militaire acties aan de gang zijn (CGVS, p.7); kon u niet zeggen tegen wie het Oekraïense leger vecht (CGVS, p.8); kon u niet zeggen met welk doel het Oekraïens leger of haar tegenstanders vechten (CGVS, p.8); was u uiterst vaag over waar in Oekraïne de separatistische strijders vechten (CGVS, p.9); en stelde u zelfs niet te weten of het Oekraïens leger deelneemt aan het gewapend conflict in Oekraïne (CGVS, p.16).

Niet enkel is een dermate gebrekkige kennis aangaande elementaire zaken betreffende het conflict niet aannemelijk te noemen indien u werkelijk de situatie in Oekraïne volgt, zoals u zelf aangaf (CGVS, p.7), zij ondermijnt tevens de aannemelijkheid van uw vermeende gewetensbezwaardheid.

Immers, van iemand die werkelijk omwille van diepgewortelde gewetensproblemen niet zou kunnen deelnemen aan een gewapend conflict in zijn land, mag verwacht worden dat hij minstens enige elementaire kennis over het gewapend conflict waarin hij dreigt te worden ingezet, heeft.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u aangaf dat u, moest u medisch geschikt zijn verklaard, in vreedstijd wel uw legerdienst zou hebben gedaan, omdat u gehoorzaam bent aan de wet.

U voegde hier ook aan toe dat u uw legerdienst had gedaan indien u geen uitstel zou hebben gekregen voor eventuele hogere studies. (CGVS, p.11)

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden tijdens gevechtshandelingen (CGVS, p.8) dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

U haalde ten slotte nog aan dat u vreest dat het vliegtuig waarin u zou zitten, neergehaald zou worden. (CGVS, p.8)

Indien u hiermee zou bedoelen dat dit zou gebeuren in het kader van een inzet in het gewapend conflict, dient te worden gewezen op de bemerkingen in de vorige paragraaf.

Indien u hiermee zou verwijzen naar een eventueel incident waarbij u als burger betrokken zou kunnen zijn na een terugkeer naar Oekraïne, dient opgemerkt te worden dat een dergelijke vrees niet als gegrond beschouwd kan worden.

Voor zover u zou verwijzen naar de crash van vlucht MH17, dient opgemerkt te worden dat het hier slechts een (tot nu toe) éénmalig, tragisch voorval betreft en het bovendien plaatsvond in een gebied in het oosten van Oekraïne waar een gewapend conflict aan de gang is.

U bent evenwel afkomstig uit Zhitomir, hetgeen ten westen van Kiev ligt.

Zoals verderop in deze beslissing wordt aangetoond, zijn in deze streek geen militaire acties bezig.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat een eventuele terugkeer naar uw regio van herkomst tevens via land kan ondernomen worden.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook geenszins gesproken worden over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie van politieke onrust en instabiliteit in Oekraïne (CGVS, p.6, 7, 8), benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zhitomir Oblast, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het enige door u neergelegde document, uw rijbewijs, bevat enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 oktober 2014 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 15, sub c) en artikel 2, sub e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze Richtlijn, een schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoeker laat gelden (zie p. 4) dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en dat hij niet enkel vanuit zijn *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de bestreden beslissing, verwijst hij naar het administratief dossier en merkt hij op dat (zie p. 4) er in het opvangcentrum *“enkel een TV beschikbaar”* is. Hij stelt dat *“hij zeer concreet antwoordde”* en voert aan dat hij de argumentatie van de commissaris-generaal niet begrijpt en dienaangaande gehoord wenst te worden.

Hij wijst er ook op dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en dat ,door de devolutieve werking van het beroep, de Raad niet gebonden is door de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij laat gelden dat hij *“een omstandig relaas”* heeft gegeven en aldus heeft (zie p. 5) *“voldaan aan de bewijslast”*. Hij stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal niet vaststelt dat de door hem gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet ernstig zijn; de beslissing is aldus volgens hem niet afdoende gemotiveerd.

Aangaande (zie p. 5) *“de standaard motivatie over de situatie”* (sic) wijst verzoeker op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgens hem blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die om subsidiaire bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon; een dergelijke bedreiging kan worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verzoeker hekelt het feit dat (zie p. 5) *“enkel een algemene stijlformule”* wordt opgenomen in de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker wordt aldus niet afdoende gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Hij verwijst dienaangaande naar (zie p. 6) *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Hij stelt dat de Raad *“in volheid van rechtsmacht”* moet oordelen en aldus ook de artikelen 2 en 3 EVRM moet onderzoeken. De commissaris-generaal dient zich, volgens verzoeker, *“ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en aan de commissaris-generaal bijkomende onderzoeksdaten te bevelen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, gezien:

(i) uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat zijn onwil om in ingezet te worden in een gewapend conflict in Oekraïne, ingegeven is door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling, door een vrees voor een inzet in een door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag veroordeelde militaire actie of die in strijd is met internationaal aanvaarde mensenrechten of door gewetensproblemen die dermate diepgeworteld zijn dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn, en een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping;

(ii) een vrees voor verzoeker om gewond te raken of gedood te worden tijdens de inzet in een gewapend conflict, een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, omdat de eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen, eigen is aan een gewapend conflict en geen vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming;

(iii) verzoekers beweerde vrees dat het vliegtuig waarin hij zou zitten bij terugkeer neergehaald zou worden (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 8), geenszins kan worden aangenomen als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade;

(iv) uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, gelet op de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat er in het opvangcentrum “*enkel een TV beschikbaar*” is, dat “*hij zeer concreet antwoordde*”, dat hij de argumentatie in de beslissing van de commissaris-generaal niet begrijpt en dienaangaande gehoord wil worden, stelt de Raad vast dat verzoekers opvattingen over het inzetten van het leger bij de verdediging van het land en over mobilisatie uiterst beperkt bleken (zie het verhoorverslag, p. 3, 4), dat verzoekers kennis aangaande de huidige mobilisatie in Oekraïne (zie het verhoorverslag, p. 7, 11, 15,16) en de bestraffing van het negeren van een oproeping in het kader van een mobilisatie (zie het verhoorverslag, p.16, 17) onaannemelijk vaag was en dat ook verzoekers kennis van en mening over elementaire zaken aangaande de huidige situatie in Oekraïne, de inzet van Oekraïense troepen in het conflict en het conflict zelf in Oekraïne uiterst beperkt is (zie het verhoorverslag, p. 7-9, 16).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de huidige toestand in zijn land van herkomst.

De loutere bewering dat er in het opvangcentrum “*enkel een TV beschikbaar*” is, kan verzoekers gebrekkige kennis niet verschonen, gezien kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat is er geen reden om van verzoeker de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te erkennen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die subsidiaire bescherming verzoekt, aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon, laat verzoeker evenwel na concrete elementen aan te brengen waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update I*” van UNHCR dd. juli 2014 en “*COI Focus. Ukraine. Situation de sécurité province de Zhitomir*” van 29 augustus 2014, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in Zhitomir Oblast, waarvan verzoeker afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere beweringen van verzoeker dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en dat hij niet enkel vanuit zijn “*uitgebreide persoonlijke ervaring*” spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, en zijn verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” - die hij evenwel niet toevoegt aan zijn verzoekschrift-, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die hij betwist, iniet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE